

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: N. T. M.**, státní příslušník Vietnamu, s hlášeným pobytem v ČR na adrese H. 246, Ch., **zastoupen JUDr. P.D., obecným zmocněncem**, bytem H. 594/6, B., proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní příhrádka 21/OAM, Nad štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, č. j. OAM-223/ZA-ZA14-ZA04-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2013, č. j. OAM-223/ZA-ZA14-ZA04-2012, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu, kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, přičemž náhradu nákladů soudního řízení nepožadoval. V žalobě vymezil dva žalobní body:

1. Skutkový stav byl zjištěn nedostatečně. Není pravdou, že žádostí o azyl chce žalobce pouze legalizovat svůj pobyt v ČR z důvodu neochoty k návratu do vlasti. Žalobce v ČR poznal jiné možnosti duchovního života, začal vyznávat křesťanství v evangelické podobě. Žalovaný ovšem problematiku pronásledování křesťanů ve Vietnamu podrobně nezkoumal, tedy nevěnoval se otázce aplikace svobodného projevu vůle a projevu náboženského přesvědčení žalobcem ve Vietnamu. Žalovaný se naopak soustředil na ekonomické postavení žalobcovy rodiny, potíže v rodině, atp. Současně je ovšem třeba zdůraznit, že nikde ve spise není zmínka o tom, že by žalobce chtěl v ČR zůstat z ekonomicko-existenčních důvodů. Rovněž neexistuje zjevná vazba mezi odsouzením žalobce k trestu vyhoštění v délce 60 měsíců a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Není pravdou, že by se dne 13. 8. 2013 uskutečnil pohovor k žádosti za přítomnosti zástupce a tlumočníka.

2. Žalobce byl žalovaným neoprávněně zkrácen na svých právech, pokud „by chtěl navrhnout třeba i slyšení svědků“, přičemž je přesvědčen o tom, že výslech svědků, kteří by osvědčili jeho účast na setkávání evangeliků, by jeho postavení coby praktikujícího křesťana podpořil. Postup žalovaného byl rutinní, jednostranný a týká se rovného postavení obou účastníků v řízení, neboť žalobce nijak vážně nepochybil, poskytoval všestrannou součinnost, i když se „při přezkoušení“ mohly zprvu jeho odpovědi jevit jako zmatené, nedostatečné. Nedoložení významných důkazů ze strany žalobce ještě neznamená, že žalobce nemá odůvodněný strach z pronásledování z důvodů náboženství, bude-li ve Vietnamu šířit křesťanství – v této souvislosti žalobce odkazuje na Zprávu o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 20. 4. 2012 a Informaci Human Rights Watch.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 9. 2013 navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkázal na správní spis, zejména výpověď žalobce a napadené rozhodnutí. K žalobním námitkám pak uvedl následující:

Ad 1. Žalovaný si obstaral informace k otázce náboženství ve Vietnamu, nepopírá, že činnost církví ve Vietnamu není zcela bezproblémová, nicméně nelze tvrdit, že každý řadový člen je postihován a vystaven obtížím, které by v něm byly schopny vyvolat opodstatněnou obavu z pronásledování. Sám žalobce uvedl, že se obává především překážek v rodině, navíc jeho tvrzení o tom, že je věřícím evangelíkem, je nevěrohodné, neboť žalobce nevěděl, z jakých dvou částí se skládá Bible, jak zemřel Ježíš. Snaha žalobce o legalizaci jeho pobytu je evidentní, žalobce několikrát výslovně uvedl, že kdyby měl legální pobyt v ČR, o mezinárodní ochranu by nežádal, atp. Dne 18. 7. 2012 nabyl právní moci trestní příkaz, kterým byl žalobci uložen trest vyhoštění, a dne 1. 8. 2012 projevil žalobce úmysl požádat o mezinárodní ochranu, přičemž ovšem v žádosti uvedl, že se stal věřícím již před rokem. Datum uskutečnění pohovoru dne 13. 8. 2013 je pouhou písařskou chybou, když pohovor se uskutečnil dne 13. 8. 2012.

Ad 2. Žalobce nesouhlasí s tvrzeným krácením na právech. Žalobce byl poučen o svých právech a povinnostech v mateřském jazyce, včetně práva navrhnout důkazy až do vydání rozhodnutí, ovšem ani on, ani jeho zástupce žádné důkazní návrhy neměl. Úmysl šířit náboženství žalobce nikdy neprezentoval, vždy své obavy vztahoval toliko k rodině.

Žalobce reagoval replikou ze dne 29. 10. 2013, v níž uvedl, že jeho výslech byl veden jednostranně, aniž by sám měl možnost více a aktivněji se „verbálně rozvinout“, tvrzení žalovaného o snaze žalobce legalizovat svůj pobyt pak označil za „ryze spekulativní“.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 18. 12. 2013, v přítomnosti žalobce, jeho zástupce a žalovaného, když žalobce na výzvu soudu projevil výslovný nesouhlas s rozhodnutím bez jednání (podání ze dne 2. 10. 2013). Soud přitom v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 2. 8. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a toto přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1.

Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tvrzení o nedostatečném zjištění skutkového stavu. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný se věnoval žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany podrobně, zjistil všechny okolnosti důležité pro rozhodnutí, nesoustředil se toliko na ekonomickou motivaci žalobcovy žádosti. Ekonomické důvody ovšem nemohl žalovaný opomenout, neboť tyto vyplývaly z jednotlivých žalobcových vyjádření.

Již v žádosti sepsané dne 6. 8. 2012 žalobce uvedl, že z Vietnamu odjel dne 16. 8. 2008, protože chtěl začít v ČR podnikat, neboť potřeboval peníze pro děti, aby tyto mohly pokračovat ve studiu (bod 20.), a o mezinárodní ochranu žádá proto, že jeho povolení k pobytu nebylo prodlouženo (bod 23.). K náboženské otázce pak uvedl, že se asi před rokem stal věřícím katolíkem (později se opravil v tom smyslu, že vyznává křesťanství v evangelické podobě), chce v ČR zůstat, aby mohl vyznávat tuto víru, do Vietnamu se nechce vrátit, protože tam neexistuje náboženská svoboda.

Při pohovoru dne 13. 8. 2012 žalobce opětovně sdělil, že k opuštění vlasti ho vedly ekonomické důvody – chtěl vydělat peníze na školy dětí. Na otázku po důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl: „Zpočátku jsem hledal v ČR možnost vyšších výdělků, abych uživil rodinu. Momentálně vypršela platnost mých dokladů k pobytu v ČR. Předtím jsem žil v Jeseníku, ale v poslední době jsem se přestěhoval do Brna, protože v Jeseníku ubývalo práce. Po přestěhování do Brna mě zasvětili do církve a stal jsem se věřícím.“ O mezinárodní ochranu požádal právě teď, protože jako věřící evangelické církve našel nový smysl života a chtěl by zůstat v ČR a nadále následovat tuto církev. Uvedl, že v kostele byl od začátku roku do srpna celkem dvakrát, často odkazoval na kamaráda, který ho k církvi přivedl a s nímž chodí do kostela, protože nemá auto a nezná ulice v Brně, neboť se přistěhoval na začátku roku. Pokud se měl žalobce vyjádřit k tomu, jaké potíže by měl v případě vyznávání nové víry ve Vietnamu, zmínil především rodinu, jejíž členové nemají vyznání nebo vyznávají buddhismus a tedy by s jeho přestupem ke křesťanství nesouhlasili. Dále označil vietnamský zákon za ne tak otevřený a vyslovil domněnku, že by mohl mít s křesťanskou vírou ve Vietnamu problémy. Na otázku po konkretizaci problémů doplnil, že pro naplňování víry potřebuje podporu společnosti a rodiny, ty budou určitě proti, budou mu dělat překážky, společnost je skeptická k jiným církvím a překážky by mu působili otec, matka a manželka. Při pohovoru žalobce též popsal svůj dosavadní pobyt v ČR, kdy uvedl, že přijel v roce 2008, nevěděl, že nebyl legálně zaměstnán, proti rozhodnutí o správním vyhoštění se bránil, avšak neúspěšně a nakonec byl zajištěn policií pro absenci platného dokladu k pobytu a byl vyhoštěn. Aby mohl pobývat legálně v ČR, požádal o mezinárodní ochranu.

Při dalším pohovoru dne 4. 10. 2012 byly žalobci kladeny otázky ohledně křesťanské víry, přičemž žalobce sice správně označil za posvátnou knihu křesťanů bibli, nicméně nedokázal říci, na jaké dvě hlavní části se dělí, jak se jmenovali první lidé stvoření Bohem, muž, kterého Bůh zachránil před potopou, muž, který vyvedl Židy z Egypta, jak zemřel Ježíš. Naopak, výslovně sdělil, že kdyby měl legální pobyt v ČR, neměl by důvod žádat o mezinárodní

ochranu, potřebuje legální pobyt, aby mohl realizovat svá přání, kdyby odjel do Vietnamu, měl by problémy s přechodem na evangelickou víru, myslí si, že by měl potíže i jako řadový věřící. Otec je sice křesťan, ale nebyl aktivním katolíkem, nenavštěvoval mše, takže žádné potíže neměl.

Z trestního příkazu Městského soudu v Brně sp. zn. 89 T 143/2012, který nabyl právní moci dne 18. 7. 2012, vyplývá, že žalobci byl uložen trest vyhoštění v délce 60 měsíců za maření výkonu úředního rozhodnutí spočívajícího v tom, že se zdržoval na území ČR, ačkoliv bylo rozhodnuto dne 26. 3. 2009 o jeho správním vyhoštění na tři roky.

Žalovaný do spisu obstaral i aktuální zprávy o situaci ve Vietnamu, konkrétně Zprávu o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 20. 4. 2012, Výroční zprávu Human Rights Watch 2013, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci říjen 2012, Infobanku ČTK – Země světa, Vietnam, z 13. 6. 2013, kdy z těchto listin nevyplývá, že by vyznávání křesťanské víry ve Vietnamu, případně její praktikování řadovým členem evangelické církve přinášelo žalobci problémy a obtíže, které by byly schopny naplnit důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro udělení azylu (*„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*).

Ostatně ani sám žalobce při pohovorech neuvedl žádné konkrétní obtíže, které by ho mohly kvůli vyznávání křesťanství potkat. Jeho obavy byly prezentovány v rovině domněnek, hypotéz, konkrétní problémy pak žalobce uváděl nikoliv v souvislosti s pronásledováním ze strany státu, ale toliko v souvislosti s vlastní rodinou, zejména pak matkou, která podle něj bude mít s jeho vírou problém. Z opakovaných vyjádření žalobce pak vyplývá, že prvotní motivací pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha legalizovat svůj pobyt v ČR poté, co byl vyhoštěn. Žalobce výslovně uvedl, že pokud by byl jeho pobyt legální, neměl by důvod žádost podávat. V tomto ohledu je však nutné zdůraznit, co již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, že totiž zákonem stanovícím podmínky legalizace pobytu cizinců na území ČR je zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a právě podle tohoto zákona byl žalobce povinen postupovat, pokud chtěl na území ČR pobývat legálně. Zákon o azylu je zákonem specifickým, poskytujícím ochranu cizincům z důvodů v něm stanovených. Konvertování k jinému náboženství bylo pro žalobce od počátku druhořadým důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž z podkladů shromážděných žalovaným nevyplývalo, že by vyznávání křesťanství ve Vietnamu přineslo žalobci takové problémy, které by u něj mohly vyvolat odůvodněných strach z pronásledování. Sám žalobce tyto problémy spatřoval v rodině, v nesouhlasu jejích členů s tím, že vyznává křesťanskou víru. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal v srpnu 2012, zhruba tři týdny poté, co nabyl právní moci trestní příkaz ukládající mu trest vyhoštění na 5 let, avšak až rok poté, co podle svého vlastního vyjádření přestoupil na křesťanskou víru. I v tomto ohledu se tvrzená obava z pronásledování pro náboženské názory jeví jako nevěrohodná. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 8. 2004, sp. zn. 4 Azs 152/2004, v němž soud nepřijal tvrzení vietnamského žadatele o azyl, který sice tvrdil, že je ve Vietnamu pronásledován pro svou katolickou víru, nevěděl ovšem vůbec, co je to Bible jakožto základní pojem katolické věrouky, a neznal ani základní křesťanské svátky, či rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2005, sp. zn. 4 Azs 409/2004, v němž soud vyslovil: *„Pouhé obecné tvrzení o pronásledování pro příslušnost k určité náboženské sektě, které žadatel o udělení azylu nijak konkrétně nedoloží a které ani jinak nevyplývá z existujících dokumentů o*

situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“

Pokud se týká v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděného pohovoru konajícího se dne 13. 8. 2013, jedná se o zjevnou písařskou chybu, kdy správně měl být uveden rok 2012. Tato zjevná nesprávnost je patrná nejen z celkového odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale též ze správního spisu.

Žalovaný v řízení zjišťoval všechny důležité okolnosti, v rozhodnutí se podrobně věnoval žalobcem tvrzeným problémům při vyznávání křesťanské víry ve Vietnamu, ale rovněž celkové situaci žalobce, včetně jeho zázemí v ČR a ve Vietnamu a ekonomickým souvislostem. Žalovaný správně vyhodnotil shromážděné podklady, když dospěl k závěru, že u žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Poté zkoumal i možnost udělení mezinárodní ochrany podle dalších ustanovení uvedeného zákona, včetně možnosti udělení ochrany doplňkové, kdy podrobně odůvodnil, proč k tomuto nebyly splněny u žalobce zákonné důvody. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podrobné, přesvědčivé, má oporu v podkladech založených ve správním spise a soud nemá, co by mu vytknul. Na napadené rozhodnutí soud odkazuje, aniž by slova žalovaného opakoval. Ostatně takovýto postup je zcela v souladu se zákonem, což potvrzuje i judikatura NSS, kdy se např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno“.

Soud uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 2.

Krácení na právech soud rovněž neshledal, žalobce byl od počátku zastoupen obecným zmocněncem, JUDr. P.D., přičemž tento zmocněnec byl ke každému úkonu řádně předvolán, u každého úkonu se žalobcem byl přítomen tlumočník, žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a navrhnout další skutečnosti či nové informace, byl poučen o svých právech. Řízení bylo vedeno v souladu se zákonem a byly zkoumány všechny okolnosti důležité pro rozhodnutí. Zjištěný skutkový stav koresponduje s podklady obsaženými ve spise a jeho právní posouzení odpovídá zákonné úpravě. Postup žalovaného nebyl jednostranný, žalovaný zkoumal všechna tvrzení žalobce, detailně se věnoval jím prezentované obavě z vyznávání křesťanské víry ve Vietnamu, k tomuto shromáždil příslušné podklady. Soud neshledal v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí žádné vady, proto uzavírá, že i druhý žalobní bod je nedůvodný.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo nebylo přiznáno, neboť se při jednání dne 18. 12. 2013 práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. prosince 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová